

Artikkel 9.

Europeisk lov krever at utsendte yrkessjåførere får betalt fra landet der de leverer sine tjenester

Den europeiske unions domstol har i en kjennelse som ble avsagt før direktiv 1057/2020 trådte i kraft, bekreftet at europeisk direktiv 96/71 om utsending av arbeidstakere også gjelder for sjåførere som utfører internasjonal veitransport og kabotasjetjenester. Denne dommen krever derfor at utsendte yrkessjåførere skal motta den eksisterende lønnen i det landet der de utfører tjenestene sine.

Kjennelsen har sitt utspring i et søksmål anlagt av en nederlandsk sjåførforening mot et tysk-ungarsk transportselskap, hvis sjåførere utførte tjenester på nederlandsk territorium, og som ifølge Den europeiske unions domstolen i prinsippet gjelder for all transnasjonal tjenesteyting som innebærer utsending av arbeidstakere, uavhengig av hvilken økonomisk sektor det er snakk om, med sikte på å kombinere levering av transnasjonale tjenester med rettferdig konkurranse og respekt for arbeidstakernes rettigheter.

Domstolen bekrefter prinsippet om at en arbeidstaker kan anses som utsendt til et vertsmedlemslands territorium dersom utførelsen av arbeidet har tilstrekkelig tilknytning til dette territoriet. Dette forholdet avgjøres etter en samlet vurdering av en rekke elementer som: arten av aktivitetene som utføres av den aktuelle arbeidstakeren i vertsmedlemslandet, graden av intensitet i forbindelsen mellom aktivitetene som utføres av denne arbeidstakeren og territoriet til selve vertsmedlemslandet, samt, når det gjelder sjåførere, for den delen som disse aktivitetene utgjør i den samlede transporttjenesten.

Den europeiske unions domstolen mener at en sjåførs tilknytning til et fremmed land som han reiser til, for eksempel oppstår når han laster eller lossere varer eller vedlikeholder eller rengjør kjøretøy. Denne tilknytningen til vertslandet kan ikke anses å være til stede ved transittransport, men den er til stede ved internasjonal transport eller kabotasjetransport.

I denne forstand er transportens varighet irrelevant for vurderingen av om det foreligger en utsending, uten at det berører medlemslandenes mulighet til å slutte å anvende visse bestemmelser i utsendingsdirektivet, særlig med hensyn til minstelønn når utsendingen ikke overstiger en viss periode. [Dette gjelder for eksempel i Spania, der denne forskriften ikke kan anvendes hvis tjenesten som utføres varer i mindre enn åtte dager].

Endelig minner Den europeiske domstolen om at medlemslandene i tilfelle utsending av arbeidstakere må sørge for at de berørte selskapene garanterer at arbeidstakere som er utsendt på deres territorium, har en rekke arbeidsvilkår som er fastsatt, særlig

ved tariffavtaler, som er erklært allmenngjort, det vil si de som må respekteres av alle selskaper som er lokalisert i det territoriale området og i den aktuelle yrkeskategorien.